

Sevebilmek

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 23 Nisan 2013

Teneffüs zilinın çalıp, öğretmenın sıfıftan çıkmasını beklerdim: Her öğrenci gibi ama benim niyetim daha başkaydı: Sandalyeye zıplayıp kürsünün tepesine çıkardım; eh, doğal olarak şaşkın bakışlar üzerime toplanırdı ve ben avaz avaz bağırmağa başladım: "Seviyorum, tüm insanları, herkesi çok seviyorum" diye. Bunu sık sık yapardım; zamanla kanıksamıştı sıfıftakiler. Sınıfın en akılı başındaki öğrencisi ki benim de çok sevdiğim bir arkadaşımı kendileri: "Gülüm, sen bir çılgınsın", diye sitem ederdi. - ne de olsa ders arası çalışmalarına engel olurdu.

Bu insan sevgim demek ki bana o günlerden miras. -her ne kadar binlerce kez yanılısam da...

Seksenli yıllarda çok popüler olan bir yazar adeta bizim dünya görüşümüzü dile getiriyordu. Ben ve bizim kızlar o aralar oldukça revaçta olan bu yazarın kitaplarını defalarca okumuştuk. Leo Buscaglia adındaki bu şahsı muhterem, benim gibi "sevgi' ye" takmış şahsına münhasır bir kişi idi. Sürekli sevgiyi öven, önemine değinen, pozitif bir zattı.

Sevmeye, sevlmeye atf yaparken, benim tepinmelerim sonucu kürsü boydan boya ayak izi olurdu (zavallı öğretmen) . İş başa düşer, ders öncesi bir güzel de silerdim ipuçlarını, hiç üşenmeden.

O zamanlar sevgi her şeyden kutsalı; her ne kadar onlarca kez darbe alsam da sevdiklerimden, hiç bıkmazdım sevmekten, sevgi hakkında konuşmaktan, karşılıksız olsa da bağlanmaktan.

Yalan nedir bilmezdim, sevgim hep masum ve sonsuzdu. Gerçi bugün de değişen bir şey yok, sadece daha temkinliyim.

Hey gidi yıllar hey; hayatımın en güzel ve en sevgi dolu yedi yılını geçirdiğim okulum... Hatıralarım hala o kadar canlı ve unutulmaz ki.

O zamanlar sevmeye değer o kadar çok insan vardı ki çevremde; ne yazık ki çoğu kayıplara karıştı bu gün, hepsi bir yerlere dağıldı gitti.

Aslında sevmek o kadar yalın ve basit ki, insanlar nedense farklı farklı kalıplara koyuyorlar bu duyguyu. Sevme dürtüsü aslında hemen hemen her insanda mevcut: Bu doğal ve harika duyguyu nasıl kirletiyorlar anlamış değilim. İnsanoğlu kodlanırken bu hissiyat zaten onun genlerinde doğduğu andan itibaren mevcut.

Duyguların en kolay, en içteni, en zorlama gerektirmeyeni; üstelik Yaradan' ın gözünde o kadar makbul ki.

Topumlardaki kirliliğin temelinde sevgisizlik yatıyor aslen. Donuk bakışlı, kibirli insanlar görüyorum etrafımda sürekli olarak. Bazen en çok aşka vurgu yapılıyor, ama aşk her şey değil ki, sadece iki cinsin mahremi bu. O kadar çok sevgi çeşidi var ki... Kalabalıklar içinde kaybolmuş yalnızlar o kadar çok ki yalnızlıktan, sevgisizlikten. Sevmekten korkanlar da cabası, aslında kendilerini bile sevmiyorlar.

Görünüşte mutlu beraberlikler yaşanıyor ama korsan sevgi bazılarının yaşadığı. Aşk bile bir çıkar ilişkisi doğrultusunda kullanılıp özünü kaybediyor.

Paranın kölesi olmuş, tüm duygularını yitirmiş, hırslı insanlar gerçek anlamda benliklerini yitirmiş dolanıp duruyorlar. Bir tebessüm ya da sıcacık bir merhaba, dünyadaki tüm hazinelerden daha kıymetli, bunu

tüm benliđinle hissetmek mühim olan.

Madem paylaştıkça çoğalan bir duygu bu, bırakın sevin; önce kendinizi, etrafınızdakileri.

Gülümseyebilmeye o kadar çok ihtiyacımız var ki.

Sevgi her şeyin tek ilacı; hüzün bulutlarını dağıtacak kuvvetli bir yağmur aslında: Ardından çıkacak güneşi görmeye değer...